

Ik zal leven

Ik zal leven

Alisons verhaal

door Marianne Thamm

the house of books

Oorspronkelijke titel

I have life – Alison's Journey

Uitgave

Penguin Books, Londen

Copyright © 1998 by The Alison Trust

First published in South Africa by Penguin Books S.A. Ltd., 1998

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Toby Visser

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagfoto

Tienie

Auteursfoto

Jackie Meiring

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 0399 5

D/2002/8899/2

NUGI 321

Inhoud

Dankwoord van Alison 7

Dankwoord van Marianne 9

Voorwoord 11

Deel een

- 1 Een kier in de tijd – Alison 17
- 2 Een nachtmerrie terwijl je wakker bent – Alison 26
- 3 Een keuze maken – Alison 37
- 4 Een schokkende vondst – Tiaan 46
- 5 Een reddende engel – Alison 53
- 6 Wonderdoener – Dokter Volodia Angelov 60
- 7 In Gods handen – Claire 65
- 8 De woede van een vader – Brian 72
- 9 Mijn mooie vriendin – Kim Karp 78
- 10 Veilig en bijna gezond – Alison 83
- 11 De verdachten – Melvin Humpel 95

Deel twee

- 12 De draad oppakken – Alison 103
- 13 Weer aan de slag – Alison 114
- 14 Kletspraat – Alison 127
- 15 Mijn dag in de rechtszaal – Alison 133
- 16 Alisons brein – Dokter Gillian Smale 142

- 17 Mijn kwelgeest wordt werkelijkheid – Alison 147
- 18 De dag van de veroordeling – Alison 159
- 19 De wielen lopen eraf – Alison 169

Deel drie

- 20 Wonderen tellen – Alison 183
- 21 Mijn prins op het witte paard – Alison 192
- 22 De vrouw van mijn dromen – Tienie 202
- 23 Van slachtoffer tot overwinnaar – Alison 211
- 24 Overleven na een verkrachting – Alison 229
- 25 Vermoeiend maar inspirerend – Alison 235

Dankwoord van Alison

Dit boek is voor al die mensen die zich op een bepaald moment in hun leven een slachtoffer hebben gevoeld – een slachtoffer van de omstandigheden, trauma of misdaad. Ik draag dit boek aan jullie op en spoor jullie aan te geloven in de kracht die ieder van ons in zich heeft – de kracht om ervoor te kiezen een overwinnaar te worden.

Mijn intense dank:

Aan de vele fantastische mensen – mijn bijzondere vrienden en de vele anderen, van wie ik sommigen ken en anderen niet – die mij en mijn dierbaren in hun hart hebben gesloten door wat mij is overkomen. De collectieve kracht van jullie liefde heeft een grote invloed op mijn leven gehad.

Aan Tiaan – die mijn leven heeft gered. Aan dokter Angelov – die mijn leven heeft gerepareerd. Aan Melvin – die mijn leven heeft hersteld. Jullie zijn de ware helden.

Aan Penguin Books en MTN – omdat ze in dit project geloofden en dit boek mogelijk hebben gemaakt.

Aan Marianne – voor je belofte mijn verhaal te vertellen zoals ik het wilde. Voor je tijd, geloof en talent om dit boek zo prachtig te schrijven; en aan Glynis – jouw steun heeft het mogelijk gemaakt.

Aan mijn familie – aan mam, die me leerde te geloven dat er een grootheid in me is; aan pap – voor je geloof in mij en je trots op mij, en aan Neale en Ronwyn – voor jullie liefde en jullie familie.

Aan Tienie – voor je enorme kracht, je onvoorwaardelijke liefde en je voortdurende steun. Dank je dat je mij eraan herinnerde en toonde, dat wanneer we door de wolken breken de zon daarachter altijd schijnt.

Aan God – omdat hij me heeft gedragen toen er slechts één paar voetstappen was.

Dankwoord van Marianne

‘In vele levens is juist het begin van het grootste belang: de eerste stapjes, hoewel schijnbaar uitgewist, laten hun indruk achter op alles wat volgt.’ Zo schreef de Amerikaanse filosoof, schrijver, maatschappelijk commentator en bouwkundig criticus Lewis Mumford (1895–1990), een van mijn lievelingsauteurs.

Alisons start begint met haar moeder, Claire, zowel letterlijk als figuurlijk. Toen ik Alison ongeveer drie jaar geleden voor het eerst ontmoette, werd ik getroffen door de sterke band tussen hen. Die band was in feite zó sterk dat het een van de redenen was waarom Alison besloot dat ze niet wilde sterven toen ze na de verkrachting en aanval ernstig gewond in de struiken lag. Het was liefde die haar dwong vol te houden, het was liefde die haar hielp te overleven.

Ik vroeg me toen af hoeveel andere mensen, die zich in dezelfde situatie hadden bevonden, genoeg van iemand hadden gehouden, of genoeg door iemand werden bemind, om tegen de dood zelf te strijden? Liefde is kracht.

Ik geloof dat veel van hoe Alison tegenwoordig is, te danken is aan Claire. De manier waarop ze haar beide kinderen grootbracht en de onvoorwaardelijke liefde die ze hun daarbij schonk.

Hun hechte band deed me denken aan mijn eigen begin en mijn moeder, Barbara Maria Thamm, die op 3 november 1997

is gestorven. Ik was ook zo gezegend een moeder te hebben gehad die als een leeuwin voor me zou hebben gevochten en die geloofde dat ik alles kon bereiken waarop ik mijn zinnen had gezet. Door haar onwrikbare geloof in mij begon ik in mezelf te geloven. Ieder kind dat bevoorrecht is met zo'n start zal een indruk achterlaten, hoe klein ook, op al het andere wat volgt. Ik wil dit boek graag opdragen ter nagedachtenis aan mijn moeder.

Ik wil ook Alison bedanken voor het feit dat ze me in haar leven heeft toegelaten, en omdat ze zo'n inspiratiebron voor mij en vele anderen is geweest. Ali, jouw kracht en vastberadenheid hebben me door vele nachten heen geholpen terwijl ik bezig was jouw opmerkelijke verhaal te schrijven. Ook jij bedankt, Tienie, voor al je vriendelijke steun. Dank aan Jane Raphaely die me vleugels gaf en in de eerste plaats voor het planten van het zaadje. Ook bedank ik de familie Ponton voor het gebruik van hun huis waar ik aan de drukte van Kaapstad ontsnapte om dit boek te schrijven. En als laatste mijn grote dank aan mijn partner Glynis voor haar liefde, tolerantie, steun en begrip.

Marianne Thamm

Voorwoord

In een tijd dat in het gehele land geweld tegen vrouwen werd gepleegd, zei een vrouw die nog bezig was te herstellen van de gruwelijke wonden aan haar lichaam en ziel: 'Ik wil niet dat ze mij mijn leven ontnemen.'

Het was alsof ik erop had gewacht dat iemand zoiets zei. De jonge vrouw in kwestie heette Alison. Ze was Zuid-Afrikaanse, en tot dat moment was opmerkelijk dat ze zich altijd openstelde voor andere mensen wanneer ze in moeilijkheden waren. Het was een eigenschap die ze van haar moeder had geërfd en die haar de noodzaak had ingeprent onder elke omstandigheid 'je hoofd hoog te houden'.

Alisons strijdkreet inspireerde *Femina* tot het instellen van een Woman of Courage Award en zij was de eerste die hem kreeg uitgereikt. We stuurden Marianne Thamm naar Port Elizabeth om haar te interviewen. Zij was een van de hardste journalisten in ons team en we wisten dat ze bij het horen van een afgrijselijk verhaal niet zo snel met haar ogen zou knipperen, maar dat ze ook het hart had om het vertrouwen en de openhartigheid te winnen van iemand die zich nog steeds in een verpletterde en traumatische toestand bevond.

Dit was het begin van een bijzondere relatie tussen het tijdschrift en een heldin die door het hele land in ieders hart werd gesloten. De eigenlijke uitreiking moest op een zaterdagocht-

tend plaatsvinden en we verwachtten een magere opkomst van de pers. Ze kwamen in groten getale, en terwijl ze sprak, vulden zelfs de meest vooringenomen ogen zich met tranen.

Alisons verhaal weerspiegelde een overwinnaarsgeest en een onaangetaste liefde voor het leven. Dit zette de toon voor de reis die zou volgen toen steeds meer mensen een beroep op haar deden om troost te krijgen en hen te inspireren. Ze werd het symbool van de overleving van de menselijke geest in Zuid-Afrika. De gouden vredesduif die beeldhouwster Stella Magni haar had gegeven als deel van de toegekende beloning, en die ze overal bij zich had wanneer ze sprak, zond zijn eigen boodschap uit. Net als bij Nelson Mandela was haar indrukwekkendste kenmerk het ontbreken van verbittering.

Toen Alison in Knysna met Tienie trouwde, hadden Marianne en ik de eer te worden uitgenodigd, en we waren ongelooflijk blij erbij te mogen zijn. Het was niet alleen dat ze zo'n goede man had gevonden en dat het zo'n schitterende dag was. Het was omdat wanneer vrouwen in het diepst van hun ziel worden aangetast, dat gevoel bij hen blijft, soms voorgoed. Maar op die dag was het, zoals Alisons bijzondere moeder het zei, niet alsof het nooit was gebeurd, maar alsof het er niet langer toe deed. In feite werd er nauwelijks over de brute aanval en verkrachting gesproken.

Op de meest letterlijke manier hadden Alisons aanvallers opgehouden te bestaan omdat zij ver boven hen uit was gestegen en voorbij was gegaan aan de duisternis die zij vertegenwoordigden.

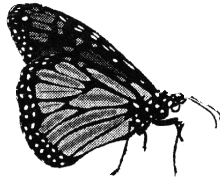
Dat betekende dat het tijd voor haar was om haar boek te schrijven. Ondanks alles blijft een boek het waardevolste testament dat iemand voor de toekomstige generaties kan nalaten. Alisons boodschap moet door de hele wereld reizen en in de bibliotheken van een nieuw millennium staan. Om de juiste woorden te vinden er een goed boek van te maken had ze een partner bij het project nodig.

Wie kon dat beter doen dan Marianne, die het eerste diepte-interview had vastgelegd, en ten slotte, het verhaal van haar liefde en huwelijk?

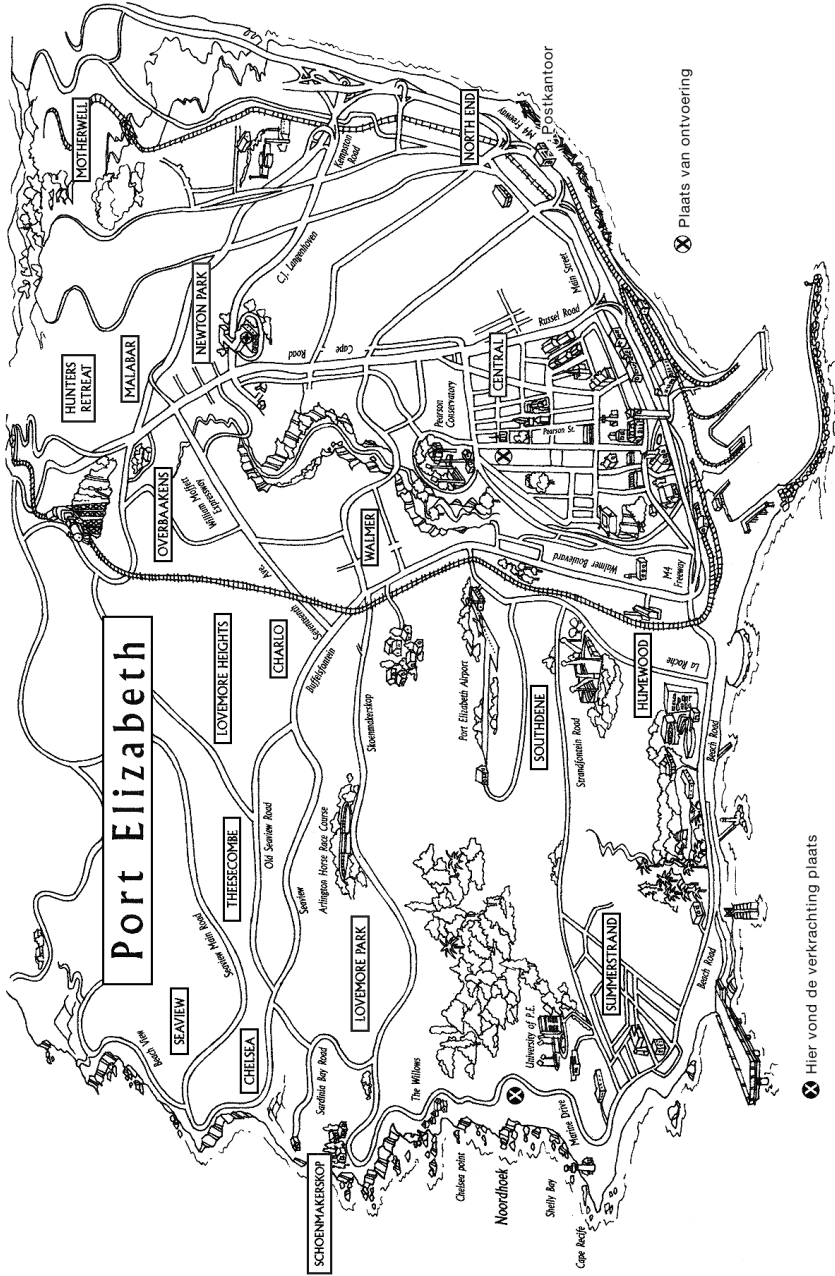
Alison, Tienie en Marianne hebben samen een boek geproduceerd dat een baken is en prachtig om te lezen. Het verhaal is

onvergetelijk en de hoop die het geeft is van onschatbare waarde. Het huldigt een leven dat werd teruggevorderd, dat niemand haar meer kan afnemen. Alison heeft ons onze moed ook teruggegeven.

Jane Raphaely

Deel een

Port Elizabeth

⊗ Plaats van ontvoering

⊙ Hier vond de verkrachting plaats

ALISON

Een kier in de tijd

In de vroege uurtjes van zondag 18 december 1994 draaide ik Reginald, mijn lastige, maar betrouwbare gele Renault 5, Deare Street in. De wereld zag eruit zoals ik hem altijd had gekend. Het zachte, zilveren licht van een vollemaan bestreek alles in zijn baan, tintte het gebladerte van vermoeide bomen in de voorstad en wierp een heldere glans op de paar auto's die langs me zoefden. Het zag er allemaal heel mooi uit.

Het was bijna een uur 's nachts, en de straten van Central waren tamelijk rustig voor zo'n zwoele Port Elizabethaanse avond. In het café om de hoek van mijn flat, en dat vierentwintig uur door neonlampen verlicht werd, was het zoals gewoonlijk nog een drukte van belang. Het ritme van zware bassen, die uit een geparkeerde auto dreunden, volgde me terwijl ik de donkere straat afspeurde naar een parkeerplaats.

Ik was moe, maar op een plezierige manier. De zalige middag op het strand met mijn vriendin Kim en haar zoontjes Devon en Jarryd, had zich tot de avond voortgezet. Onverwacht waren twee gemeenschappelijke vrienden, Phil en Richard, naar haar flat gekomen. Het was een van die heerlijke, spontane avonden geweest. Nadat we op Kims balkon al babbelend van het fantastische weer hadden genoten, besloten we, als een of ander vrolijk reizend gezelschap, naar mijn flat te gaan voor een afhaalpizza, een spelletje balderdash en een fles goede wijn.

Ik had Kim eerder beloofd dat ik haar een lift naar huis zou geven, en dat had ik nu gedaan. Inmiddels terug in Deare Street zag ik, terwijl ik aan een koele douche dacht, dat de parkeerplaats die ik eerder bijna pal voor mijn deur had gevonden, bezet was.

Parkeren was altijd een probleem op dit uur van de nacht, of liever gezegd, zo vroeg op de ochtend. De meeste mensen in de flatblokken, grenzend aan mijn maisonetteflat, een van de zes van een aantrekkelijk complex waarvan ik zoveel was gaan houden, lagen waarschijnlijk al in bed. Er gebeurt zo weinig in Port Elizabeth dat iemand 's avonds moeilijk naar buiten te krijgen is. Dat is de reden waarom we hadden besloten thuis te blijven en van elkaars gezelschap te genieten.

Een eindje verder zag ik een parkeerruimte onder een dikke oude boom. Het was ongeveer tien meter bij mijn voordeur vandaan, maar ik moest het ermee doen. Het was niet ideaal; de lichtcirkel van de lantaarnpaal verderop was te ver weg, dacht ik nog, maar ik had geen andere keus, dus reed ik Reginald achteruit op de plek.

Toen stond hij ineens voor mijn neus. Ik had de motor net uitgezet en de lichten uitgedaan. Dat was zo'n routine geworden dat ik het allemaal in één enkele beweging deed. Op het moment dat ik naar de stapel schoon wasgoed op de passagiersplaats reikte, die ik net bij Kim had opgehaald, voelde ik een warme luchtstroom toen het portier werd opengerukt.

Als een spookverschijning, opgedoken uit het donker, stak een magere, lange jongeman zijn lichtblonde hoofd de auto in. Ik zag het mes onmiddellijk. Het was een lang, smal wapen, bijna als een briefopener, met een puntig toelopend lemmet. Het voelde koud en scherp aan toen hij het tegen mijn hals drukte.

Toen hij sprak, klonk zijn stem alsof hij afkomstig was van een andere planeet. Maar ieder woord dreunde in mijn schedel.

'Schuif op, of ik vermoord je,' fluisterde hij bijna.

Het was een vreemd, onwerkelijk moment. Tot dan toe was alles om me heen zo bekend geweest. Iedere minuut, iedere seconde, was in de volgende overgegaan. Ik had dat zo vanzelfsprekend gevonden dat een deel van me niet helemaal begreep wat er aan de hand was.

Ik schoof naar de passagiersplaats en klemde het wasgoed te-

gen mijn borst. Een vleugje waspoeder drong in mijn neus. Het was zo'n bekende en geruststellende geur, maar nu leek het vreemd misplaatst. Dingen begonnen te vertragen. Ik voelde het gebeuren, bijna alsof mijn brein overspoeld werd door vreemde chemicaliën die alle prikkels van buitenaf weerden of verstomden. Alles voelde ongemakkelijk onwerkelijk, alsof ik door een kier in de tijd was gevallen.

Een hol gevoel van afstandelijkheid scheidde me van deze vreemdeling, gekleed in een T-shirt en trainingsbroek, terwijl ik zag dat hij het contactsleuteltje omdraaide. Hij zag er zo gewoon uit, net als zo veel jongemannen die ik in de straten en op de stranden van Port Elizabeth had zien slenteren.

En terwijl hij mijn auto met een ruk de straat op reed, vroeg ik me af of ik eruit kon springen.

'Doe het, doe het,' schreeuwde een stem in mijn hoofd. Maar ik kon het risico niet nemen. Ik voelde me vreemd immobiel, me ervan bewust dat er, hoewel deze man zo kalm leek en er zo gewoon uitzag, onder het oppervlak een dreigende agressie broeide.

Hij hield me vanuit zijn ooghoek in de gaten, en ik zag het mes. Het lag op de zitting naast hem aan de kant van het portier. We reden met hoge snelheid naar het stoplicht aan het eind van mijn straat. Onder het rijden frunnikte hij onder het dashboard, op zoek naar de lichtknop.

'Hoe doe je de lichten aan?' wilde hij weten.

Het knopje zat recht onder de richtingaanwijzer, en ik wist dat hij het niet zou vinden. Ik stak mijn hand uit en deed de lichten aan. Hij sprak weer, zijn woorden stuiterden door de auto.

'Maak je niet druk, ik wil je geen kwaad doen. Ik wil alleen je auto een uurtje lenen,' zei hij.

Ik koos er op dat moment voor hem te geloven.

Dit is zo bizar, dacht ik, en accepteerde de werkelijkheid ervan nog steeds niet. Dit gebeurt niet. Dit kan niet gebeuren, herhaalde ik als een mantra in mezelf.

Ik was ervan overtuigd dat ik dadelijk weer veilig thuis zou zijn. Ik kon niet wachten Kim te vertellen wat er was gebeurd. Ik was op dat moment echt niet in staat het gevaar in te schatten.

‘Je woont op nummer één, is het niet?’ merkte hij tamelijk nonchalant op.

Hij had me dus in de gaten gehouden. Ik vroeg me af hoe lang en hoeveel hij werkelijk wist. En hoe kwam het dat ik hem niet had gezien? Ging ik zo op in mijn eigen wereldje, of had hij zich in de schaduw uit het zicht verborgen gehouden?

‘Hoe heet je?’ vroeg de man, bijna langs zijn neus weg, terwijl hij mijn auto Pearson Street in reed.

Ik geloofde zijn onbeschaamdheid niet. Hij ontvoerde me, had mijn auto gestolen en wilde een leuk babbeltje maken. Hij wist al waar ik woonde, en ik dacht er niet aan hem nog meer over mezelf te vertellen.

‘Susan,’ antwoordde ik. ‘En hoe heet jij?’

Hij zei dat hij Clinton heette.

Ik wilde meer over hem te weten komen. Ik dacht dat ik op die manier misschien op zijn gevoel van redelijkheid, zijn menselijkheid kon inspelen, en hem op een of andere manier kon overhalen mij te laten gaan.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg ik.

‘Ik vertel je liever niets over mezelf,’ snauwde hij.

Ik was verbaasd over zijn scherpe antwoord, de kilheid van zijn woorden, maar ik durfde hem niet te tonen dat ik bang was.

‘Je woont daar dus alleen,’ pikte hij het gesprek op.

‘Nee, mijn vriend zit thuis op me te wachten,’ loog ik, denkend dat dit hem misschien zou aanmoedigen mij te laten gaan.

Er viel een korte stilte en ik besloot de sprong te wagen.

‘Waarom laat je mij niet gewoon uitstappen en neem je de auto mee?’ vroeg ik hem.

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik wil gezelschap. Ik moet een vriend van me zoeken die mijn tv heeft gestolen. En ik krijg nog geld van hem.’

Ik deed mijn uiterste best mijn verstand bij elkaar te houden. Ik had me nog nooit eerder zo hulpeloos gevoeld. Het was een gevoel dat me helemaal niet beviel. De beste manier om dit te doorstaan, hield ik mezelf voor, is volkomen kalm te blijven en hem niet kwaad te maken. Ik zou de dingen nemen zoals ze kwamen.

Ik drukte de bundel wasgoed tegen mijn borst. Het gaf me troost mijn warme, zachte bekende dingen dicht bij me te heb-

ben. Dadelijk, verzekerde ik mezelf, zouden we zijn vriend vinden, en dan zou dit allemaal voorbij zijn.

Op dat moment reed hij de rotonde in Pearson Street op. Dit was nog steeds een deel van de stad dat ik kende. De straten zijn smaller dan andere in Central, en er zijn een paar antiekwinkel-tjes en tweedehandszaken weggedrukt tussen de gewone winkels. In feite deed dit deel me een beetje aan Londen denken. Hoewel alles er nu zo griezelig, bijna vijandig uitzag. Er was geen levende ziel te bekennen.

Toen plotseling, verderop, zag ik het.

Een gele politiebus reed langzaam door de straat. Hij was ongeveer vijftien meter van ons verwijderd, maar hij tekende zich als een baken voor me af. De man voelde het ook en mijn hart zonk in mijn schoenen toen hij vaart minderde. Ik bleef mijn ogen op de achterkant van het voertuig houden, wenste met heel mijn hart dat het zou stoppen.

Nu, dacht ik, spring er nú uit, doe iets, toeter, buig naar hem toe, geef hem een duw.

Maar precies op dat moment sloeg de politiebus rechtsaf een zijstraat in en was weg. Mijn moment van hoop verdween met de rode achterlichten om de hoek.

Er heerste een verpletterende, claustrofobische stilte in de auto. De politiebus had de man kennelijk van streek gemaakt en hij leek geïrriteerd.

Ik keek uit het raam naar de omgeving. We waren nu in een deel van Central dat tijdens mijn drieëneenhalf jaar in Londen volkomen was veranderd. Het was zo volslagen onherkenbaar dat ik het gevoel had dat ik naar een buitenlandse plek was overgebracht.

De weelderige tuinen langs de met keien geplaveide straten en de vreemde Victoriaanse lampen die zacht gloeiden, leken de achtergrond te vormen van een film uit de vorige eeuw. Er bevoog buiten niets en ik voelde angst in me opwellen.

Waarom brengt hij me hierheen, vroeg ik me af.

Ik wilde het vragen, maar besloot het niet te doen. Het had geen zin te proberen hem tot rede te brengen. Eigenaardig genoeg bezorgde de bekendheid van de andere straten me een vals gevoel van veiligheid. Ik herkende tenminste mijn omgeving hoewel ik geen enkel referentiepunt had voor de situatie waarin ik mezelf bevond.

Het voelde aan als uren, maar het moeten hooguit een paar minuten zijn geweest. Weldra begonnen de dingen er weer bekend uit te zien. We reden richting Main Street, een deel van de stad dat ik kende, maar zelden bezocht.

Grijze, koude betonplaten van de indrukwekkende viaducten over de snelweg, wierpen lange schaduwen over de brede hoofdverkeersader met zijn verhoogde middenberm. Het was hier een en al leven en bedrijvigheid.

Overal waren mensen. Dit waren de schepsels van de nacht. Hier gebeurde het allemaal terwijl de rest van Port Elizabeth lag te slapen. Er was een populaire club in deze buurt, genaamd 'Club Tonite', en het leek alsof het feest zich naar de straat had verplaatst.

Taxi's stonden op het trottoir en dubbel geparkeerd op de weg. Sommige hadden hun portieren open en de muziek dreunde naar buiten, waar het zich met het verkeerslawai, de claxons, de vele gezichten, de kleuren en neonlichten vermengde. Voor mij was het een angstaanjagende kakofonie. Ik staarde ernaar, voelde me misselijk worden. Dit was niet mijn wereld en ik wilde deze mensen niet kennen. Ze maakten me bang. Om een of andere reden voelde ik dat ze deel van zijn wereld uitmaakten, dit was zijn plek. Ik zou een dwaas zijn als ik hier iets probeerde uit te halen. Als ik nu naar buiten sprong zouden ze me allemaal te grazen nemen. Bovendien wilde ik hem nog steeds niet laten merken dat ik in paniek begon te raken.

Clinton boog zich over het stuurwiel en keek turend naar de menigte op straat. Overal slenterden groepjes mensen. Ze zaten op een muurtje aan de kant van de weg of lummelden rond. Hij zocht kennelijk naar de man van wie hij had gezegd dat hij zijn tv had gestolen.

'Waar is hij nou, verdomme?' mompelde hij binnensmonds.

Ik zag dat hij geagiteerd raakte, en dat was wel het laatste wat ik wilde. Hij zou het absoluut op mij afreageren, dacht ik. Als ik heel stil bleef zitten, zou hij misschien denken dat ik was verdwenen; misschien, dacht ik verward, zóu ik ook daadwerkelijk verdwijnen.

Verderop in Main Street begonnen de groepjes uit te dunnen. Juist op dat moment draaide hij een zijstraat in die ons naar de duistere lanen van North End voerde. Het was een grauwe

plaats. Er waren een paar straatlantaarns, en zwerfkatten schooierden buiten de koplampen in het afval rond. Gammele schuttingen omgaven afbraakhuizen waarin de bewoners veilig lagen te slapen.

Clinton werd kwader. Hij leek gefrustreerd, en stuurde de auto door de steile, smalle weggetjes, draaide donkere stegen in en smalle zigzagpaden achter de dicht opeengepakte huizen.

Vervolgens zag ik dat we terug waren in Main Street, maar nu vanaf de andere kant, en reden richting het nieuwe postkantoor. Het heen en weer rijden werd steeds ondraaglijker. Ik moest de neiging onderdrukken een poging te wagen een eind aan dit alles te maken. Ik had mijn leven altijd in de hand gehad, of had althans geprobeerd verantwoordelijk te zijn voor de dingen die me aangingen. Maar in deze situatie was ik volkomen machteloos. Er was werkelijk niets wat ik kon doen. De beste strategie was volgens mij ieder nieuw voorval te nemen zoals het kwam.

Weer zocht Clinton de menigte turend af, en vloekte binnensmonds.

We bereikten het eind van Main Street weer, en nu was hij echt kwaad. Plotseling ramde hij zijn voet op het gaspedaal en we scheurden met gierende banden een hoek om.

‘Voorzichtig,’ zei ik bijna instinctief. ‘Het is een oude auto en je molt hem straks nog.’

Het verraste me hoe kalm, hoe normaal ik klonk. Hij hoorde me en ik was verbaasd dat hij zelfs de moeite nam te luisteren. Hij ging langzamer rijden, een reactie die ik op een perverse manier geruststellend vond. Ik besepte dat ik voor het eerst het woord tot hem had gericht voor hij iets tegen mij had gezegd.

We waren terug in Main Street en kropen er nog eens langzaam overheen. Ineens stopte Clinton.

‘Aha,’ zei hij. ‘Daar heb je hem.’

Een kleine, stevige jongeman, geheel in het zwart gekleed, maakte zich los van een groepje mensen dat op een laag muurtje zat, en slenterde naar de auto.

Dit moet zijn vriend zijn, dacht ik, toen hij Clinton aan de bestuurderskant naderde. Hij bekeek me vluchtig voordat Clinton de rugleuning van zijn stoel naar voren boog, waarna onze nieuwe passagier achter hem schoof.

‘Heb je wat te roken bij je?’ was het eerste dat Clinton tegen de man zei.

Ik snakte ook naar een sigaret, en toen de man naar voren boog en de bestuurder er een aanbood, vroeg ik of ik er ook een kon krijgen.

Ik trok nerveus aan de sigaret, terwijl we nu de stad uit reden richting Beach Road, een van de hoofdverkeerswegen bij de kust.

‘Dit is mijn vriendin, Susan,’ zei Clinton tegen de andere man, en toen, zich naar mij wendend: ‘Dit is Theuns.’

Uit beleefdheid en gewoonte zei ik: ‘Hallo.’

De twee begonnen te praten. Ik kon de draad niet helemaal volgen, maar het was een of ander verhaal over de televisie en iemand met de naam Natalie, die in de buitenwijk van Overbaakens woonde. Mijn moeder, Claire, woont bij Overbaakens, en toen ze zeiden dat ze daarheen gingen, besepte ik dat dit nog niet voorbij was.

Op een of andere manier wilde ik niet dat ze logen. Ik wilde geloven dat we daar naartoe gingen en dat ze me, zodra ze daar waren en hun ‘zaakje’ hadden afgehandeld, mij gewoon langs de kant van de weg zouden dumpen. Ik begon plannen te maken hoe ik naar mijn moeders huis zou lopen, of naar een telefoon in de buurt, en iemand zou bellen om me op te halen.

Er reden enkele auto’s op Beach Road. We stopten bij de verkeerslichten en ik keek naar de stilstaande voertuigen voor en naast ons. Ik wilde wanhopig graag contact maken met iemand ‘daarbuiten’ en iemand attent maken op mijn hachelijke positie.

Maar iedere auto en zijn inzittenden leek kilometers ver weg, in een of ander universum waar alles veilig was en normaal. Ze hadden niet eens in de gaten wat er buiten de veilige, afgesloten ruimte van hun mobiele wereldje aan de hand was. En wat zouden ze trouwens hebben gezien wanneer ze naar ons hadden gekeken? Gewoon twee mannen en een vrouw die ergens naartoe gingen.

Hoe konden ze in vredesnaam weten dat ik gevangen werd gehouden door deze twee mensen, volkomen vreemden die ik nooit eerder had ontmoet. En bovendien, zelfs als ik een gezicht trok of probeerde te toeteren of met de lichten te knipperen, zou er voor niemand genoeg tijd zijn om te beseffen wat er aan de hand was, laat staan om snel genoeg te reageren.

Toen Clinton de afslag naar Overbaakens miste en doorreed

over de Beach Road richting Summerstrand, een heel bekend en populair stuk strand, wist ik niet wat ik ervan moest denken. In feite stond ik mezelf überhaupt niet toe te denken. Ik kon het me niet permitteren.

Ik piekerde over deze twee mannen die uit het niets in mijn leven waren gekomen.

ALISON

Een nachtmerrie terwijl je wakker bent

Ik hield mijn ogen op het zwarte asfalt voor ons gericht. Niemand zei iets. Het enige geluid was het hoge gezoem van Reginalds motor. Theuns pafte aan een sigaret, terwijl Clinton naar de weg staarde die ons nu richting Schoenmakerskop voerde.

Om een of andere reden geloofde ik dat ze de lange omweg naar Overbaakens namen. De route was een populair ritje voor de zondagmiddag. Er zijn vele kreekjes en picknickplaatsen langs dat stuk van de kust. Als ze door bleven rijden konden we theoretisch weer terug in de stad komen na een volledige cirkel te hebben afgelegd. Ik overtuigde mezelf ervan dat we dat deden.

Voor me zag ik de lichten van de Holiday Inn. Het was het laatste gebouw dat aan de rand van de stad lag. Daarna hielden de straatlantaarns abrupt op. De weg lag in volkomen duisternis. We werden opgeslokt door de nacht. Dichte struiken, wilgen en Port Jackson aan weerskanten van de weg. Er was geen auto te zien. Ik begon me verschrikkelijk alleen te voelen.

Clinton reed langzaam. Hij hield zich aan de tachtig kilometer snelheidsbeperking per uur, en de koplampen boorden zich door de nacht. De angst vanbinnen groeide. Tot dat moment was ik er op een of andere manier in geslaagd het weg te drukken, mijn geest neutraal te houden.

Maar nu welde het vanuit mijn buik omhoog en verspreidde

zich als gloeiende lava tot in mijn borst. Puur een lichamelijke gevoel. Zoiets had ik nog nooit eerder ervaren. En weer deed ik mijn uiterste best me te beheersen.

‘Theuns spreekt niet zo goed Engels,’ verkondigde Clinton plotseling.

Ik wist niet waarom hij me dit vertelde, maar het was tenminste iets. Iemand sprak en het was een onderbreking die, al was het maar voor een seconde, mijn eigen paniekerige gedachten kalmeerde.

We reden nu richting het Pine Lodge Holiday, een drukbezocht vakantieoord. Er is daar een caravanpark, een paar chalets en een pub. Ik hoopte dat we daar naartoe gingen. Daar zouden andere mensen zijn, misschien zelfs een bewaker. Ik zou in dat geval beslist een betere kans op ontsnappen hebben. Maar we zoefden langs Pine Lodge en ik keek door het gebladerte naar de twinkelende lichtjes.

Rechts stond de universiteit van Port Elizabeth en het Technikon, beide gelegen in een natuurreservaat. Aan de andere kant van de weg passeerden we verscheidene zandpaden die naar open plekken in het bos voerden. Op deze weg had ik me nooit veilig gevoeld. Op deze tijd van de nacht kwamen hier alleen degenen die zich wilden overgeven aan clandestiene seks.

Toen we langs de schietbaan reden, leek het of er geen einde aan de reis kwam.

Wat nu, vroeg ik me af.

Ik wilde bijna dat ze me zouden vertellen wat er aan de hand was. Ik wilde dat deze mannen me zouden zeggen: ‘Dit is wat we gaan doen.’ Dan kon ik tenminste een plan maken, mezelf voorbereiden. De onzekerheid was ondraaglijk.

Clinton leek nu naar iets uit te kijken. Hij ging langzamer rijden toen we een open plek in de struiken naderden, keek even rond, maar reed toen verder. We passeerden een nog grotere opening te midden van het struikgewas, en iets verderop reed Clinton de auto in de wegberm, maakte een U-bocht en reed ernaar terug.

Een baldakijn van bomen hing over de toegang en de auto hotste op toen we het grijs-witte zand raakten. We reden naar een soort inham.

Clinton nam de linkertak van de weg die naar het strand leid-

de. De auto zonk diep weg in het rulle zand en de wielen begonnen te draaien toen hij het toerental van de motor opvoerde. Ik voelde de spanning in de auto stijgen.

‘Dat is verdomd stom,’ gromde Theuns vanaf de achterbank.

O, mijn God, maak hem niet kwaad, maak hem niet kwaad, bad ik in stilte.

Tot dat moment had ik nog niet voor mijn leven gevreesd, maar terwijl de wielen ronddraaiden en de motor protesterend gierde toen Clinton probeerde achteruit te rijden, dacht ik dat het moment was gekomen.

Een irrationele angst overviel me.

Ze gaan mijn lichaam gebruiken. Ze gaan mijn lichaam onder de wielen schuiven om eruit te komen, dacht ik in doodsangst.

Juist op dat moment hervonden de banden hun greep en de auto schoot achteruit. Ik werd overspoeld door opluchting, maar slaagde erin het niet te laten merken. Clinton reed als een dolleman achteruit. Draaide het stuur naar links en rechts. Ik hoorde hem door het gebladerte breken. Takken braken af en schraaptten langs de zijkant van de auto. Glas en twijgen knerpten onder de wielen.

Uiteindelijk manoeuvreerde hij Reginald naar een open plek. De grond om ons heen was roetzwart. Afval lag overal neergegoot. Er lagen glasscherven van gebroken flessen, geroeste bierblikjes, lege wijnpakken, stukken papier en zelfs een kapotte voorruit. De auto stond nu met zijn neus naar de weg, die ongeveer negentig meter verderop was. We waren goed verborgen voor passerende voertuigen. Er was nu geen enkele kans dat iemand ons zou opmerken.

‘Hoe doe je de lichten uit?’ vroeg Clinton.

Ik boog me naar hem toe en draaide de knop om.

Theuns gaf te kennen dat hij wilde uitstappen en Clinton leunde naar voren om hem eruit te laten.

Toen viel er een stilte. Een verpletterende stilte. En duisternis.

We zaten met ons tweeën in de auto.

Het was tijd om iets te zeggen.

‘En nu?’ vroeg ik, ervoor zorgend dat het nonchalant klonk.

Ik had de hele rit met mijn gedachten geworsteld. Nu wilde ik de waarheid horen.

Clinton draaide zich om en keek me aan. Hij leek oprecht verbaasd.

‘Ik dacht dat je inmiddels wel zou begrijpen dat we seks willen,’ antwoordde hij, bijna verontwaardigd.

‘Nee,’ antwoordde ik. Het beviel me helemaal niet dat hij vond dat ik zo stom was geweest. Ik had in feite vermeden om überhaupt ergens over na te denken.

Dit was het dus, dacht ik, mezelf vermannend voor wat ging komen.

Ik keek naar Theuns, die buiten rondscharrelde. Hij slenterde ongeveer tien meter weg naar een open plek bij een kruispunt. Ik sloeg hem gade in het maanlicht. Ik kon hem vrij goed zien. Zijn gezicht was een gevoelloos masker. Hij leek zich te vervelen.

Ik besepte ook dat er geen denken aan was dat hij Clinton zou tegenhouden. Theuns stak een sigaret op terwijl hij het terrein inspecteerde, in de richting van de weg keek en vervolgens terug naar Clinton en mij in de auto. Daarna hurkte hij neer en staarde naar het gloeiende kooltje tussen zijn vingers. Ik keek zo gebiologeerd toe alsof het een scène uit een stilstaande film was.

‘Ga je vechten?’ Clintons stem bracht me terug.

Ik zweeg voor wat een eeuwigheid leek. Ik berekende mijn kansen en hij wist het. Ik keek naar Clintons handen die op het stuur rustten. Ik was altijd dol geweest op mannenhanden, maar die van hem waren lelijk. Ze waren smal en wit. Zijn lange, magere vingers eindigde in korte, vuile nagels. Het waren ook zwakke handen, althans dat vond ik.

Stel dát ik zou vechten? Zou ik dan in staat zijn het mes over zijn schoot heen te pakken, hem doden en het portier afsluiten voor Theuns weer in de auto zou stappen? Zou ik een duik in de struiken kunnen nemen?

Ik keek naar het pikkedonker dat ons omgaf, bang voor wat ik daar zou aantreffen als ik mocht besluiten te vluchten. Ten slotte besepte ik dat het zinloos was een gevecht aan te gaan. Ik geloofde echt dat ze me geen kwaad zouden doen als ik deed wat ze vroegen.

‘Nee,’ antwoordde ik.

In dat stadium had Clinton noch Theuns iets gezegd dat me het vermoeden had kunnen geven dat ze me lichamelijk kwaad zouden doen.

Als ze me willen verkrachten, dacht ik, laat ze dan hun gang maar gaan, ik kan het aan.

Kalm blijven, kalm blijven, zei de stem in mijn hoofd.

‘Doe je kleren uit,’ beval Clinton.

Ik droeg nog steeds mijn shortje. Daaronder droeg ik een badpak. Ik had er nog niet aan gedacht me na de middag op het strand te verkleden. Ik droeg ook een wit vestje, een denim shirt en bruinleren sandalen.

Ik had het gevoel alsof ik het lichaam van iemand anders ont-kleedde. Bij het uittrekken van elk kledingstuk kwam ik steeds verder van mezelf af te staan. Ik zat daar naakt met dit bekende lichaam dat nu niet meer van mij was.

Clinton trok zijn trainingsbroek naar beneden en drukte mijn hoofd naar zijn kruis.

‘Zuig mijn lul,’ beval hij.

Mijn brein viel zwart. Ik kon niet meer denken. Het enige wat ik wist was dat ik moest proberen niet te braken. Het was moeilijk, hij ramde mijn hoofd naar zijn penis. Ik begon te kok-halzen.

‘Als je me bijt, vermoord ik je,’ dreigde hij.

Hij hield het mes in zijn hand. Het was pal naast mijn hoofd. Het was het enige wat ik op dat moment zag.

Ik weet niet hoelang die hele toestand duurde. Ik vond het vernederend, maar ik wilde geen enkele emotie tonen. Ik zou ze geen bevrediging schenken. Ik zou me zo slap als een lappenpop houden. Ik zou niets over mezelf prijsgeven. Plotseling rukte Clinton mijn hoofd aan mijn haar omhoog en duwde me terug op de stoel. Het volgende moment was zijn gezicht tussen mijn benen. Ik weet niet hoe hij daar terecht kwam. Ik kon niet geloven dat dit in zo’n kleine auto mogelijk was.

‘Doet je vriendje dit ook? Vind je het lekker?’

Ik zei nee, stom hopend dat hij zou ophouden.

Toen hij klaar was gleeed hij omhoog naar mijn borst en toen zoog hij zich er als een bloedzuiger aan vast. Ik staaarde op hem neer. Het was een vreemd onsamenhangend moment. Hier was deze vreemde man aan mijn borst. Het was zo’n schending van mijn lichaam, mijn persoonlijke ruimte. Ik zag het hem doen en het bracht me in opstand.

Hij keek op, glimlachend om de paarse ‘liefdesbeet’ die hij had achtergelaten.

Toen kwam hij omhoog en zoende me. Er was een overwel- digende stank van nicotine. Zijn adem was zuur en hij plunderde mijn mond met zijn tong.

‘Je hebt het lekkerst smakende kutje,’ fluisterde hij.

Ik walgde door de intimiteit van zijn opmerking.

Daarna verkrachtte hij me. Terwijl het gebeurde besepte ik dat ik vochtig was en ik werd met afschuw vervuld. Ik had het gevoel dat mijn lichaam me volkomen verried. Ik week terug, duwde mijn armen tegen het dak van de auto. Ik wilde hem niet aanraken. Hij was mager als een slang. Zijn huid was wit en was- achtig, als een of andere worm die onder een donkere steen huisde en nog nooit de zon had gezien.

Ik voelde niets. Ik staarde over zijn pompende schouder naar Theuns die buiten in het zilveren licht baadde. Hij stond daar maar, kijkend naar wat er in de auto gebeurde.

Ali, hij doet dit met je lichaam, niet met jou, hij kan je niet aanraken, herhaalde ik telkens weer.

Clinton kreunde toen hij ejaculeerde en rolde daarna terug naar de bestuurdersplaats. Ik zat daar, verdwaasd.

Er ging een ogenblik voorbij. Clinton moest zijn broek om- hoog hebben getrokken, want ineens was hij weer volledig ge- kleed. Hij riep naar Theuns.

Zijn hoofd rolde naar de zijkant terwijl hij door het open raampje tegen hem sprak.

‘Wil je ook seks met deze mooie dame?’

‘Nee, ik wil neuken met de kloteteef,’ antwoordde Theuns snerend.

‘Praat niet op die manier tegen haar, ze is een dame,’ zei Clin- ton op een kinderlijk toontje.

Mijn God, dacht ik. Hoe kun je dat zeggen, schoft die je bent. Je hebt me net verkracht. Je weet niets over me.

Maar het is bizar hoe we in de meest hoploze situatie naar een reddingslijn zoeken. Ik dacht dat als Clinton mij zo’n dame vond, hij misschien in staat zou zijn Theuns tegen te houden als hij doorsloeg en gewelddadig zou worden. Hij leek er zeker toe in staat.

Stom, ik dacht dat hij misschien de redelijkste van de twee was. Ik dacht dat hij misschien in staat was invloed op Theuns uit te oefenen, en daardoor voelde ik me veiliger.

Theuns liep naar de passagierskant van de auto. Hij rommelde in zijn zakken, leegde de inhoud op het dak. Ik hoorde een metalig geluid en stelde me voor dat het zijn sigaretten en aansteker waren.

‘Blijf je daar gewoon zitten toekijken?’ beet ik Clinton toe.

‘Ja, ik wil het zien,’ antwoordde hij laconiek.

Theuns kwam in de auto en knielde tussen mijn benen.

‘Nee, man, mijn zaad is daar nog,’ blafte Clinton tegen Theuns.

Hij zoende me desondanks. Hij was niet stijf genoeg om me daadwerkelijk te penetreren, maar hij hees zich boven op me en verkrachtte me toch. Ik staaarde door de voorruit naar buiten.

‘Nee,’ zei hij abrupt. ‘Ik kan dit niet doen.’

Hij trok zijn broek omhoog, stapte uit de auto en sloeg het portier dicht.

Ik was naakt en alleen, met Clinton naast me die begon weg te doezelen.

Theuns liep naar de voorkant van de auto en sprong op de motorkap. Toen zag ik het voor het eerst. Een groot jachtmes met een blad van ongeveer twintig centimeter. Het was veel groter dan het mes waarmee Clinton me eerst had bedreigd. Theuns trok het langzaam uit een van zijn zakken en legde het naast zich neer.

Het was voor het eerst dat ik besepte dat hij ook een mes had. Het maakte me bang. Ik voelde me kwetsbaar en wilde me aankleden.

‘Mag ik me aankleden?’ smeekte ik Clinton.

Hij gaf geen antwoord.

Wat hem betrof bestond ik niet meer. Ik was niet menselijk. Ik begon langzaam bij mijn voeten op de vloer van de auto naar mijn kleren te zoeken.

Theuns had zijn sigaret uitgemaakt, sprong van de auto en ging weer op zijn hurken zitten. Hij leek nu rusteloos. Hij begon te ijsberen. Ik sloeg hem gade, nam elk detail in me op. Ik had gedurende de hele nacht geprobeerd me kleine dingen van hen in te prenten. Hun kleren, hun handen, hun haar, hun accent. Nu grifte ik zijn gezicht in mijn geheugen. Het donkere haar, het onevenwichtige, norske gezicht, dicht bij elkaar staande ogen.

‘Frans,’ riep hij plotseling.

Frans? Dus dat is je echte naam. Het was de eerste keer dat ik zijn naam hoorde en die hield ik aan.

Frans opende zijn ogen en keek me aan.

‘Als we je nu naar de stad brengen ga je naar de politie,’ zei hij.

Opluchting. Het was voorbij, bijna althans.

‘Nee, dat zal ik niet doen,’ loog ik. ‘Ik wil niet dat mijn ouders dit te weten komen.’

‘Ik geloof je niet,’ zei Frans honend. Toen wendde hij zich tot Theuns. ‘Vind je dat we haar hier zonder kleren aan moeten achterlaten?’

Ze spraken in het Engels, en ik wist dat ze het deden om mij bang te maken, doodsbang. Ze genoten er echt van.

‘Ja, misschien wel,’ was het antwoord.

‘Wat denk je dat Ouwe Nick zou willen dat we met haar doen?’ riep een van hen.

Ouwe Nick? Dat was een andere naam voor satan. Ik herinnerde me dat van vroeger uit de kerk.

‘Ik denk dat hij wil dat we haar doden,’ antwoordde de ander met een lachje.

Ik geloofde ze nog steeds niet. Ik dacht nog steeds dat ze me alleen maar bang wilden maken. Ze waren alleen aan het bluffen. Ik had ze de hele nacht nog geen angst getoond en nu wilden ze een wreed spelletje spelen. Ze wilden me martelen, ze wilden me breken, ze wilden dat ik zou gillen en huilen, om mijn leven smeken. Ze wilden die macht en die zou ik ze niet geven.

‘Doe je kleren uit,’ beval Frans.

Niet weer, dacht ik.

Het lichtpuntje was, dacht ik, als er op een ogenblik als dit een lichtpuntje kan zijn, dat ze echt van plan waren me daar naakt achter te laten. Waarom zouden ze dit anders doen? Het zou hun laatste vernederende daad zijn. Het kersje op hun nachkje lol. Ik leefde tenminste nog.

Ik trok elk kledingstuk weer uit – het vestje, het badpak, de short. Ik hield mijn sandalen aan en hoopte dat Frans het niet zou zien. Als ik terug moest lopen naar Port Elizabeth, zou ik ze nodig hebben, dacht ik.

Hij zag de sandalen niet, maar wel mijn sieraden.

‘Zeg, Theuns,’ riep hij, ‘hier zijn een paar ringen voor je.’

‘Doe ze af,’ beval hij.

Ik deed de drie ringen af. Twee waren van zilver en de derde was een puzzelring die ik bedachtzaam af deed. Theuns griste de ringen naar zich toe en deed ze aan zijn vinger. Hij frunnikte met de puzzelring, maar kon hem niet in elkaar krijgen en deed hem in zijn zak. Daarna schoof hij weer achter Frans langs en plofte op de achterbank.

Nu was ik ervan overtuigd dat ze me zouden laten gaan.

In plaats daarvan overviel Frans me volkomen onverwacht. Het ene moment zat hij naast me en het volgende zat hij schrijlings boven op me. Zijn weke handen lagen als een bankschroef rond mijn nek. Ik stikte bijna. Het verbaasde me hoe sterk hij ineens was geworden. Deze man wist wat hij deed. En hij was vastbesloten het te doen.

Die misselijkmakende nicotinegeur uit zijn mond drong weer in mijn neus. Frans’ gezicht was op enkele millimeters van het mijne. Ik keek recht in zijn ogen. Ze waren koud en wreed en hij staaarde mij ook recht aan. Het was een doordringende maar lege blik. Ik kon zijn uitdrukking helemaal niet zien. Zoiets had ik nog nooit gezien. Ik maakte duidelijk geen verbinding. Ik kon zijn hart niet raken.

‘Dood me alsjeblieft niet,’ zei ik schor.

‘Sorry,’ was alles wat hij zei.

Terwijl hij naar voren boog en mijn hals dichtdrukte, voelde ik mijn darmen in opstand komen. Het laatste dat ik voelde was schaamte. En toen werd alles zwart. Het was alsof een tv werd uitgezet en je het beeld in een lichtpuntje ziet verdwijnen.

Een koude luchtstroom vulde mijn longen en plotseling ontwaakte ik uit mijn bewusteloosheid. Ik besepte dat er iets vreselijks was gebeurd. Ik was niet langer in de auto, maar lag buiten, te midden van de gebroken flessen en bierblikjes. Een van de mannen knielde over me heen. Ik kon zijn gezicht niet zien, maar ik zag dat hij driftig met zijn arm heen en weer maaide. De maan was pal achter zijn hoofd en vormde een onwerkelijke halo. Het was een angstaanjagend gezicht.

Mijn God, hij snijdt mijn keel door.

Ik hoorde de huid splijten, het was een geluid dat ik nooit eerder had gehoord. Ik telde acht steken. Heen en weer, naar

achteren en naar voren, naar achteren en naar voren. Maar vreemd genoeg voelde ik geen pijn. Helemaal niets.

Dit moet een droom zijn, dacht ik.

Het voelde echt onwerkelijk aan. Zoals tijdens zo'n nachtmerrie dat je wilt schreeuwen, maar niet kunt, wilt weghollen, maar je lichaam als lood aanvoelt.

Maar dit kon geen droom zijn. Ik had enkele ogenblikken ervoor nog met die twee mannen in de auto gezeten. Dat kon ik niet ontkennen. Het besef bracht een alles verterende angst met zich mee. Het was een oerangst, een gevoel waarvan ik het bestaan nooit had vermoed. Misschien was dit wat een konijn voelt wanneer een roofdier hem vanuit de lucht tegen de grond drukt voor hij zijn nek breekt.

Het was geen illusie, een of andere afschuwelijke hallucinatie, en ik zou niet wakker worden. Ik wás wakker.

Toen stopte hij ineens en ging van me af.

Het verbaasde me hoe scherp mijn geest op dat moment was. Ik was volkomen bij bewustzijn en alert.

Elk gevoel, elke zenuw was levend, alsof er een elektrische stroom door me heen was gegaan.

Ik hoorde gemompel en voetstappen en draaide me instinctief op mijn buik, wilde mezelf beschermen. Ik voelde me te kwetsbaar op mijn rug. Maar hadden ze het gezien? Ik had me niet moeten bewegen. Ik was er zeker van dat ze terug zouden komen.

Maar ze kwamen niet terug.

In de verte hoorde ik ze praten.

Toen werd ik me bewust van een zacht, rommelend geluid. Het klonk als het grommen van een hond. De bladeren voor me begonnen te ritselen. Het geluid leek op dat moment hevig versterkt en ik besepte dat het uit mijn keel kwam.

Ik probeerde mijn adem in te houden, maar besepte dat ik mijn ademhaling niet onder controle had. Ik hief mijn hand om mijn keel te bedekken. Mijn hele hand verdween erin, maar het leek te hebben gewerkt. Het geluid hield op dat moment op.

Ik wist dat ik me dood moest houden; het was mijn enige hoop.

Deze mannen waren moordenaars en ze zouden het werk absoluut afmaken als ze wisten dat ik nog in leven was.

Op de achtergrond hoorde ik hun voetstappen en hun stemmen werden vager.

Ik ving flarden van het gesprek in het Afrikaans op.

‘Denk je dat ze dood is?’ vroeg de een langs zijn neus weg.

‘Niemand kan dat overleven,’ antwoordde de ander.

Ik hoorde friemelende en krassende geluiden. Ik vermoedde dat ze in mijn auto waren. Toen voelde ik iets zachts op mijn rug terechtkomen.

Ik durfde me niet te bewegen.

Geluiden om me heen klonken gedempt, alsof ik ze door een dikke baal katoen hoorde. Toen hoorde ik Reginalds motor starten.

Er werd een paar keer gas gegeven voor de auto krakend terugreed naar het zandpad.

Toen waren ze weg. Ik was volkomen alleen.

Ik had het gevoel alsof ik in een zwarte ledigheid was gezogen, alsof ik de enige mens op aarde was en een deel van me wilde niet dat ze me verlieten.

Ik wachtte tot er iets zou gebeuren. Maar er gebeurde niets.

‘Dit is het dan,’ dacht ik. ‘Ik ga dood.’

Het was angstaanjagend.

Meer dan de dood zelf vreesde ik daar langzaam te sterven op een smerige afvalberg.

Wie zou me vinden? Zou iemand te weten komen wat er was gebeurd?

Maar zolang ik nog wat leven in me had, dacht ik, kon ik beter wat doen. Als ik het niet haalde, dan zou ik de wereld in ieder geval laten weten wie me dit had aangedaan. Ik stak mijn hand uit en begon hun namen in het zand te schrijven.

Ik wist niet hoe Theuns geschreven moest worden, dus schreef ik ‘Teens’ onder de naam van Frans. En toen dacht ik aan mijn moeder.

‘Ik hou van mam,’ was de laatste zin die ik volbracht voor ik er een nette lijn onder zette.

En toen gebeurde het.